

Hutbe, 23.02.2018

Şeytanın Etki Alanı

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ

قال رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ، وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ. فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ، كَانَتْ لَهُ عَدَلٌ عَشْرَ رِقَابٍ، وَكُتِبَتْ لَهُ مِائَةُ حَسَنَةٍ، وَمُحِيتَ عَنْهُ مِائَةُ سَيِّئَةٍ، وَكَانَتْ لَهُ حِرْزًا مِنَ الشَّيْطَانِ يَوْمَهُ ذَلِكَ حَتَّى يُمْسِيَ»

Muhterem Müslümanlar!

Rabbimiz bize olan merhametinden dolayı dostumuzu da düşmanımızı da bildirmiştir. Mesela şeytan ve onun ordusunun bizim düşmanımız olduğunu şöyle beyan etmiştir: “Şeytan, sizin düşmanınızdır, siz de onu düşman sayın. O, kendi taraftarlarını ancak ateş ehlinden olmaya çağırır.”¹ Bize gereken, düşmanımız olan şeytana ve şeytanın dostlarına dost olmamaktır. Çünkü şeytan, Allah’ın yasaklarını işlememizi arzu ettiği gibi, Allah’ın emrettiği şeyleri terk etmemizi isteyerek bize vesvese verir.

Değerli Müminler!

Şeytan zaman zaman bizi yoldan çıkarmayı amaçlarımızı bularak başarabiliyor. Şeytan, en maharetli hırsızdan daha mahir bir şekilde haremimize giriyor ve bizi acımasız bir şekilde avlıyor. Şeytana bu imkânı veren şeyler ise başta cehaletimiz, doğru bilgiye sahip olmayışımız, doğru ve salih amel sahibi kimselerin sohbetlerinden ve arkadaşlıklarından uzak oluşumuz, nefsimize uymamız, haramları işlememiz; gıybet, iftira, kalp kırma, riya, kibir, kin, faizden sakınmamamız, birbirimizle küs oluşumuz, emanete riayet etmeyişiğimiz, zaman ve imkân israfımız, insan haklarını çiğnememiz, gözümüzü haramdan sakınmamamız, cami ve cami cemaatinden uzak oluşumuz gibi kusurlarımızdır.

Aziz Kardeşlerim!

Şeytanın en büyük özelliklerinden birisi onun nankör oluşudur. Zira o, kendine en büyük nimetleri bahşeden Allah’a karşı nankörlük etmekle bunu ispat etmişti. Birer Müslüman olarak bizler de zaman ve imkânımızı israf edersek şeytana eşlik etmiş oluruz. Dahası, gizli ve açık

işlediğimiz günahlardan hemen tövbe etmememiz şeytanın bize etki etme gücünü artırır. Günah işlendikçe, günah işlemek kolaylaşır, sevap işlemek zorlaşır, kalp katılaştır. Tövbenin gerçekleşmesi de ancak günah ehlini ve günah ortamını terk edip sevap ehlini ve sevap ortamını bulmakla mümkün olur. Eğer haramlardan sakınıp farzlara dikkat edersek, zikirleri de artırırsak şeytani bizden uzaklaştırmış oluruz. Çünkü insan ağzından çıkan her harfin âdeta kendine has ışınları vardır. İnanarak o zikirleri çok yaparsak, neticede nur nârı yakar, şeytan Allah’ın yardımıyla devre dışı kalır. Nitekim Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: “Her kim günde yüz defa: ‘*Lâ ilâhe illallâhu vahdehû lâ şerîke leh, lehülmülkü ve lehülhamdü ve hüve alâ külli şey’in kadîr*, derse, onun on köle azat etmiş sevabına denk sevabı olur, ona yüz hasene (sevabı) yazılır, yüz günahı silinir ve (ayrıca) o gün akşama kadar şeytandan (olabilecek şerrine) karşı bir kalkan/sığınak olur.”² Bununla birlikte doğru bilgiye sahip olmazsak, şeytan fikrimizi ve amelimizi bize süsler; biz de doğru yolda olduğumuzu zannederiz. Kalbimize gelen şeytanın vesvesesini de ancak doğru bilgi ile anlarız, takva nuruyla farkına varırız ve Allah’tan da yardım isteyerek korunabiliriz. Bilginin ve hikmetin kaynağı ise Kur’an ve sünnettir. Unutmamalıyız ki, şeytan boşlukları batılla doldurmayı çok sever.

Değerli Cemaat!

Bundan dolayıdır ki, bir bela gelince, onu nimet bilmeli ve hemen nefsi suçlamalı, nefsin isyanını bastırmalı, aczini idrak etmeli, süratli bir şekilde tövbeye yönelmeli ve Allah’a sığınmalı, nefsi ıslaha yönelmeliyiz. Bu uyanıklık ne kadar çabuk olursa, dünya ve ahiret faydası da o ölçüde hızlı ve güçlü olur. Şeytanın elinden de kurtulmuş oluruz. Zira ümitsiz olmak ve kötü zan şeytanın işini kolaylaştırır. Bir an önce tövbe etmeliyiz. Çünkü samimi bir şekilde tövbe edenin tövbesini Allah kabul buyurur.

Allah, şeytanın hem düşmanlığından hem de vesvesesinden bizleri muhafaza eylesin. Amin.

¹ Fâtır suresi, 35:6

² Buhârî, Bed’ü'l-Halk, 11, Deavât, 64; Müslim, Zikir, 28